

Älgpass på Smalmyren

Väckarklockan ringer strax efter fem. Om en dryg timme ska Seli älgjaktlag samlas för att lotta ut dagens älgpass. Innan jag hunnit iordningsställa dagens matsäck fick jag in P1:s morgonandakt. Prästen tar sin utgångspunkt i Kolosserbrevet: "Som Guds utvalda, heliga och älskade skall ni alltså klä er i innerlig medkänsla, vänlighet, ödmjukhet, mildhet och tålmod". (Kol 3:12)

I älgjaktlaget finns mycket av omhändertagande. Vi tycker verkligen om varandra och det är inte svårt att känna både medkänsla och vänlighet. Tålmod får man utrusta sig med allteftersom timmarna går under dagen. Det är inte sällan långa dagar då man sitter på pass alldeles ensam. Kommer en älg är man utlämnad åt sig själv att göra det som måste göras. Ödmjukhet och mildhet kan tyckas vara oförenligt med älgjakt. Det krävs en bit hårdhet för att kunna avlossa skott mot ett sådant vackert djur som älgen är. En lång förberedelsestid ligger bakom oss när vi samlas för älgjakt. Kunskap, beredskap och spänning gör att man är på sin vakt när man sitter på pass. Det är höjd beredskap under fyra fem timmar. Hjärnan arbetar i flera skikt. Den samlar in information från den natur som ligger i omedelbar närhet av passet men lyssnar också in eventuella hundskall på håll. Samtidigt som man håller en höjd beredskap utåt finns det en vitalitet som piggar upp inåt. Man kan åtminstone tänka i termer som ödmjukhet och mildhet.

Jag sitter på ett bra pass den här dagen. Smalmyren träffas av det första livsdrivande solljuset. Myren är svagt färgad av hjortronblad med ett

gnistrande frosttäckte över sig. En förtrollande skön höstdag pockar på min uppmärksamhet. För att behålla värmen sätter jag på mig storvästen. Blixtlåset i västen dras upp försiktigt för att jag inte ska riva hål i tystnaden. Älgen har god hörsel och kan en vindstilla dag höra en blixtlåskedja dras upp på flera hundra meter.

Flera timmar har nu runnit iväg i absolut stillhet och uppmärksamhet. Naturmänniskan i mig tröttnar ändå inte och jag känner att jag bygger upp mitt glädjekapital. Ett kapital som jag kan ta av när det känns lite motigt. Den här älgjakten känner jag att jag bearbetar min långresa på världshaven. Parallellt med älgjakten och allt som det innebär finns starka upplevelser från min långresa som pockar på uppmärksamhet. Att färdas sextusen mil på havet i mopedfart gjorde att jag kände jordens rundning. Jordklotet har blivit en tyngdpunkt i min kropp. Långt ut på oceanerna var vattnet helt rent och det var lätt att känna någon slags paradiskänsla. Jag tänker ofta tillbaka på det rent blåa, himmelens och havets färg. I de tropiska havets dyning med en sprakande stjärnhimmel över sig kändes det som man befann sig i sin trygga barndomsvagga. Jorden ett paradiset i universum, som ännu inte drabbats av den naturkatastrof, som en gång frös ut Mars och förintade dess vatten. Venus, som kastade sitt ljus på havet har långt tillbaka drabbats av en växthuseffekt. Vilken katastrof väntar Jorden?

Myrtallen, som jag lutar ryggen mot får besök av ett par svartmesar. Fåglarna samlar in från naturens skafferi och dämpar tendenser till överbefolkning i insektsvärlden. Endast människan - arten som brutit sig ur naturens regelsystem - kan uppfylla Jorden. Det är inte fel att tala om en befolkningsexplosion och det gäller att tänka välgång över mänskligheten. Vi är i högsta grad beroende av varandra och vi behöver samarbeta för överlevnad. Tanken kommer att jag inte borde önska mig någonting som jag samtidigt inte kan önska alla andra i världen nu och i framtiden (Matt. 22:37).

Det goda som finns kvar måste befästas och bevaras. Uppgiften är inskriven i människan redan från begynnelsen. "Så tog Herren Gud mannen och satte honom i Edens lustgård, till att bruka och bevara den" (Mos. 2:15)

Jag tänker med sorg på allt det vi hunnit förstöra och jag känner mig ibland som en ständigt förbannad profet. Bryr mig om för mycket. Å andra sidan tror jag att människans nya ansikte måste bli att bry sig om. Ordet religion kommer från religere "att bry sig om" i motsats till negligere "att inte bry sig om".

På norra kanten av Rossberg skäller Puttes jämthund taktfast. Det låter som om det skulle kunna vara ståndsfall på älg. Lossnar ståendet kan älgen komma åt mitt håll. Beredskapen höjs ett tag innan jag upptäcker att hundskallet drar iväg norr över. Jag börjar röra mig lite yvigare, tiden känns

plötsligt lång. När jag hittat en bra sittställning och ställt ifrån mig geväret mot en torraka åker matsäcken fram. En tjock limpsmörgås med prickekorv och varmt vatten med honung gör att livsandan kommer tillbaka. I den fjärde timmen på samma pass prövas tålmodet. Två lavskrikor gör mig sällskap Innan de ger sig iväg har jag hunnit bjuda bort den sista biten falukorv. Tristessen är borta och en bra bit in i femte timmen kan jag glädja mig åt att jag fick en av lavskrikorna att sitta i min hand. "Du sänder ut din ande, då blir de skapade..." (Ps. 104:30)

Jag börjar undra över hur Brotters Sören, Bromans Helmer, Bohm Stig och Wik Jan har det. Passgrannar någonstans i Rossbergs granskog. Jag gläds åt vår gemenskap. Det är ett starkt behov av social gemenskap vi uppfyller när vi jagar älg. Här blir det dagligen massor av upplevelser. Man talar om grundbehov av mat, friskt vatten, skydd mot kyla och regn men glömmer ofta behovet av gemenskap och i grunden kärlek.

Den här älgveckan uppe i Seli lever vi enklare än normalt. Mycket av det materiella, som ibland kompenserar min brist på gemenskap finns helt enkelt inte. I den gamla Krångstugan med öppen eldhärd samlas vi på kvällarna och berättar skrönor för varandra. Dragspelet tas fram och Bromans Leif sjunger några av Dan Anderssons visor. Det känns under älgjakten, som om man skulle kunna leva på ett annat sätt än vad vi normalt gör. Vi har egentligen inte behov av att förbruka så mycket. När nya värderingar får samverka med kunskap kommer vi troligtvis att kunna finna oss i att leva

betydligt resurssnålare än vad vi gör idag. Svarar vi upp mot att bruka och bevara Jorden kommer vår livskvalité att höjas.

Det finns mycket glädje i att försöka finna alternativ till det jäktade och konsumerande liv som vi vanligtvis lever. Jag märker nu att det finns någon slags värdekonflikt hos mig. Jaktdagen är ännu inte avblåst så jag får tid att tänka vidare. Det är nog så att jag allt mer börjar bli medveten om den skada vi människor har åstadkommit samtidigt som en stark känsla av att vilja förändra till det bättre finns. Det smärta att känna att Gud är bedrövad i sitt hjärta över människans ondska. "Men när Herren såg att människornas ondska var stor på jorden och att deras hjärtans alla uppsåt och tankar alltid var endast onda, då ångrade Herren att han hade gjort människan på jorden, och blev bedrövad i sitt hjärta". (Mos. 6:5-6)

Jag önskar i min iver att ställa till rätta. Tala om delaktighet, solidaritet, uthållighet och hushållning. Det handlar ytterst om hur Jordens resurser ska fördelas. Ett jubelår bör komma då Jorden får vila från människans sopor, kemikalier och avgaser. Jorden orkar snart inte längre ta emot våra gifter och vi har inte råd med att förlora fler arter. Varje art, organism är viktig för all överlevnad på jorden. Den totala döden när en hel art utrotas klär av Gud sin härlighet. "Du höljer dig i ljus som i en mantel, du spänner ut himlen som ett tält, du timrar på vattnet dina salar, molnen gör du till din vagn, och du far på vindens vingar. Du gör vindar till dina sändebud, eldslågor till dina tjänare. Du grundade jorden på hennes fästen, så att hon inte vacklar till evig tid". (Ps. 104: 2-5).

Solen hänger i barrskogstak och det är eftermiddag innan jag registrerar ett nasalt krånkande. Ko och kalv i myrkanten söder om mig. Innan jag skjuter hinner jag registrera en rörelse bakom ko och kalv. Jag håller inne skottet samtidigt som jag får se en älgdjur smyga bakom kon och kalven. Just när älgdjuren stannar till för att sondera terrängen med hjälp av lukt och hörsel smäller det. En kort rusning och älgdjuren slår omkull. Min första tanke blir: Tack gode Gud!

Bo Wallin